

Пам'ять

ПРОЙШОВ КУЛЕМЕТНИК ПЕКЕЛЬНІ БОЇ

Садиба ветерана війни та праці Є. Ю. Литвинчука, що на одній із околиць Маринина, зустріла нас духмяним подихом передосіннього саду, а її господар, дев'яностолітній Євдоким Юхимович, щирою посмішкою і цікавістю. Бо не часто на його обійсті бувають незнайомці.

Вже, сидячи на лавочці під хатою, розговорилися. І тоді повідав дідусь про своє довге і непросте життя, у якому пам'ятне місце зайняла та далека війна...

На фронт Є. Ю. Литвинчука мобілізували в Різдвяні свята 1944 року. Спочатку пройшов короткострокове навчання у запасному полку в Києві. А потім був перший бій за місто Нарву, тяжке форсування однойменної річки. В тій сутичці з ворогом він вперше побачив страхіття війни, пережив перші втрати бойових побратимів.

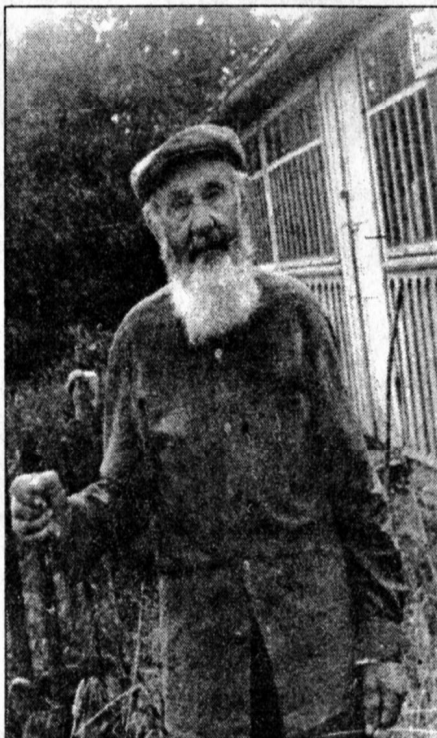
Потім під Ленінградом відбулося переформування підрозділу, у якому служив наш земляк. Він тоді потрапив в угруповання радянських військ, що вели наступ на Фінляндію. Йому, майже необстріляному бійцеві, довелося брати участь у кровопролитних боях на добре відомій в історії війни лінії Манергейма. Надзвичайно укріплена і насичена фашистськими військами, вона, як вважали вороги, була неприступною для радянських воїнів.

Особливо запам'ятався

кулеметникові Литвинчуку один з боїв. Була дана команда йти у наступ. У світанкове небо злетіло дружне "ура", за спинами наступаючих протяжно загули "Катюші", а з боку ворожих позицій линула страшна лавина снарядів, мін та куль. Здавалося, що змішалися небо із землею, а клубища диму затьмарили сонце. Та все ж у цьому пеклі

Євдоким Юхимович та його друзі по зброї змогли зайняти першу лінію кам'яних траншей-укріплень. А далі просуватися було неможливо - фашисти вели шалений вогонь по наших позиціях. Довелося радянським бійцям майже три доби лежати на мокрій землі напівголодними, бо

були далеко від свого тилу. І тоді командування вирішило обійти стороною, щоб взяти наступну лінію німецької оборони. Підрозділи йшли в атаку у повен зріст, важко долаючи лісові хащі. Є. Ю. Литвинчук на ходу посилав

кулеметні черги в бік ворогів, чимало з яких замаскувалися в кронах дерев. Саме один із таких снайперів, яких на фронті називали "кукушками", прицільним пострілом тяжко поранив нашого земляка у руку. Раптово втративши свідомість, він майже дві години проле-

жав на полі бою серед поранених і вбитих. Лише згодом його підібрали і перев'язали санітари, направили зраненого в тил. Понад два місяці він заліковував рану у госпіталях Ленінграда та Кірова. Після чого його комісували з військової служби.

Повернувшись у рідне село до дружини та п'ятирічного синочка, Євдоким Юхимович відразу зайнявся обслуговуванням сімейного побуту, доводив до ладу своє господарство, яке так потребувало чоловічої сили. А коли створився у Маринині колгосп, пішов туди працювати. Був у будівельній бригаді. І хоч він зовсім не вчився у школі, трудився завгоспом та двадцять років завідував фермою. І, кажуть, успішно справлявся зі своїми обов'язками, бо відсутність освіти компенсував природною кмітливістю, гострим розумом і розважливістю.

За активну участь у розгромі гітлерівців Є. Ю. Литвинчука нагороджено орденом Вітчизняної війни та багатьма медалями. А за багаторічну працю його шанують односельчани. І він радіє, що прожив не дарма на цьому світі.

Павло РАЧОК.